

«ХЕРСОН БЕЗ САЛЬДО!»

На останній сесії Херсонської міської ради, 29-го січня, було створено депутатську групу під назвою «ХЕРСОН БЕЗ САЛЬДО!» Коли документ було депутатами передано в президію сесії для оприлюднення згідно Регламенту, то міський голова В.Сальдо намагався, як і завжди, недотепними смішечками перевести в жарт серйозну справу. Він сказав, що без бухгалтерського терміну - «сальдо», в подальшому буде дуже важко херсонцям жити і робити, а тим більше, здійснювати бізнес. Тим не менше, сам орган місцевого самоврядування із середини вже демонструє міському голові, наскільки актуальною є ідея, яку винесено в назву депутатської групи, яка постійно, до кінця повноважень існуючого складу депутатського корпусу буде демонструвати самому меру В.Сальдо і всій громаді міста невідповідність займаній посаді людини, яка вдруге посіла керівне місце в Херсоні, але при цьому збанкрутувала у власних обіцянках робити людям добро.

Сергій КИРИЧЕНКО,
Депутат міської ради

РЕТРО - ВИК

Коли діоксин не стане нормою життя?

ЦІЄ П'ЯТНИЦІ, 29 СІЧНЯ, НА ПЛЕНАРНОМУ ЗАСІДАННІ ЧЕРГОВОЇ СЕСІЇ ХЕРСОНСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ЗНОВУ ПРОЗВУЧАЛО ПИТАННЯ СТОСОВНО ВИДІЛЕННЯ ЗЕМЛІ ПІД НОВИЙ ПОЛІГОН ТВЕРДИХ ПОБУТОВИХ ВІДХОДІВ.

Оформлене цього разу воно було як «Звернення депутатів Херсонської міської ради 5 скликання до Голови обласної державної адміністрації про вибір земельної ділянки під розміщення нового місця видалення відходів», але суть залишилась такою, як і 8 років тому. Так, саме 8 років тому на пост Голови міста був обраний В.В.Сальдо. Тоді у далекому 2002 році одним із перших, хто зайшов привітати новообраного Голову був депутат тоді Верховної Ради Сергій Кириченко. Як і ведеться у народі, прийшов не з пустими руками, а з подарунком — повним пакетом документів на будівництво ізраїльською фірмою сміттєпереробного заводу на території нинішнього херсонського сміттєзвалища. Суть подарунка полягала в тому, що фірма пропонувала херсонцям БЕЗОПЛАТНИЙ вивіз сміття з території міста з метою подальшої переробки за новітніми технологіями без диму, пожеж і смороду, який докучає мешканцям Таврійського мікрорайону впродовж довгих років. Що просила натомість? Всього-навсього пів гектара землі і дозвіл на розміщення контейнерів для сміття на території міста. Реалізувавши такий проект новообраний мер безумовно отримав би схвалення усього міста, але цього не сталося. Чому? Бо дуже швидко, мабуть, зрозумів, що питання сміття цілого міста - питання щоденного збагачення. Скажіть, будь-ласка, херсонці, скільки сьогодні ви платите щомісяця за сміття? 9,96грн. А кому платите і за що? За те, що переповнені контейнери розгрібають двірні собаки, розносячи весь непотріб по, як мінімуму, двору багатопверхівок? Чи за те, що сміття, чим далі тим частіше, вчасно не вивозиться? Чи можливо за «ароматерапію» (особливо влітку) від пожеж, що спалахують в кінці Таврійського мікрорайону? За що ми платимо і кому? Скільки це триватиме? Про те, яку загрозу для життя створює нинішній полігон твердих побутових відходів, а разом і херсонська влада, ще у 2005 році говорив Сергій Кириченко на сторінках місцевої преси. Ось одна з них: «Президента В.Ющенка травля діоксином в прошлом, а херсонцев травля се-

годня!!!» газета «Вік» від 09.06.2005р. №23 (132)
В «Громадский контроль» постійно обираються херсонці, которые проживают вблизи городской свалки, а точнее «Полигона для захоронения твердых бытовых отходов». Несколько десятков заявителей, среди которых Химич Т. А., проживающая по ул. Покрышева, 53, корпус 4; Орловская М.П., проживающая по ул. Академика Тарле, 4; Красникова Т.Н., проживающая по ул. Покрышева, 53 и другие херсонцы, крайне обеспокоены ситуацией, когда токсические газы, которые выделяются при распаде и горении мусора, отравляют жителей Таврического микрорайона. Особенно опасно, когда при горении пластиковых и пластмассовых изделий выделяется крайне ядовитое вещество диоксин, ставший хорошо известным по делу отравления Президента В.Ющенка.
Заявители пишут, что обращались к администрации свалки, но им было отказано в их справедливых требованиях не допускать постоянного горения мусорных куч. Администрация свалки-полигона говорит, что для наведения порядка им необходимо около 100 тыс. грн. При этом и заявления в адрес херсонской городской власти также не находят должного реагирования. Людей возмущает бездеятельность городской власти, которая не только самоустранилась от решения крайне важной для херсонцев проблемы, но и не реагирует на протесты общественности и жителей, продолжает незаконно содействовать частному бизнесу коммерческой структуры, которой, в нарушение установленного законодательством порядка, передано в аренду свалку-полигон.
Выходит, что для городской власти главное не здоровье и санитарное благополучие населения, а совместный бизнес на услугах по вывозу мусора и его приемке на полигоне, а вот деньги на соблюдение технологии утилизации и хранения этого мусора частные бизнесмены не спешат тратить. Деньги, которые им платят за это те же херсонцы. Но нынешнюю власть больше волнует дальнейшее обогащение, так как в кабинетах херсонской мэрии уже летают мечты о выделении и соответствующем «освоении» через частную бизнес-структуру 16 млн.

НАЩАДКИ КОМУНІЗМУ

Голодомор за дві тисячі та підлог історії

НА ОСТАННІЙ СЕСІЇ МІСЬКОЇ РАДИ М. ХЕРСОН, УКРАЇНОФОБНА МІСЦЕВА ВЛАДА, НА ЧОЛІ З МЕРОМ РЕГІОНАЛОМ - АНТИФАШИСТОМ В. САЛЬДО, В ЧЕРГОВИЙ РАЗ ПРОЯВИЛА СВОЄ ЗНЕВАЖЛИВЕ СТАВЛЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ ТА ЇЇ ТРАГІЧНОЇ ІСТОРІЇ.

На проведення у 2010 р. заходів пам'яті жертвам Голодомору, інтернаціоналісти та українофоби депутати херсонської міської ради виділили аж 2000 тисяч гривень. Для порівняння — така ж сума була виділена на День музики.
Справа в тому, що 29.01.2010, більшість депутатів херсонської міської ради, було затверджено «Проект кошторису на організацію та проведення міських культурно-масових та мистецьких заходів у 2010 році». На даний проект з міського бюджету виділили суму 882833 тисяч грн.. І нібито все нічого, поки в руки не потрапляє перелік заходів та суми їх фінансування. Так, ліберали та інтернаціоналісти, вбачачи початок свого політичного кінця, продовжують і надалі занадмірно зомбувати свідомість українського суспільства святами перемоги над фашизмом, часто пов'язуючи це з єврейським холокостом, та низкою інших, не причетних до української історії заходів. А саме:

День визволення Херсона — 49625 тис. грн., 9 травня День Перемоги — 124958 тис. грн., День скорботи (22 червня) — 11000 тис. грн., День партизанської слави — 16200 тис. грн., День визволення України від фашистських загарбників — 40000 тис. грн., День місцевого самоврядування — 41950 тис. грн., День міста — 137400 тис. грн. та ін.. І це при тому, що живих учасників тих подій в Херсоні залишилося буквально одиниці!

Дивлячись на такі вчинки представників сучасної, в принципі неукраїнської влади Херсона, складається таке враження, що за депутатськими мандатами, та закритими партійними списками кішенькових інтернаціонал-бізнес проектів, знаходяться нащадки тих, хто саме і чинив масові репресії проти українців протягом страшних років тотального геноциду українського народу. Тема другої Світової війни, це вже остання політична козирна карта, яка залишилася в руках лівих інтер-

націоналістів — українофобів.
Якщо взяти всі трагедії, які випали на долю українського народу, то все одно вони не можуть порівнятися за своїм масштабом, жорстокістю, цинізмом, бажанням знищити все українське, а також і своїми наслідками для майбутнього нашої української нації з Голодомором 1932-1933 років. Демографічна катастрофа та геноцид посягли в душах мільйонів українців почуття страху, та незворотно вплинули на генофонд нації.
Масштаби цієї трагедії дійсно жахливі, а ще страшніші причини та механізми здійснення трагедії, її наслідки, які даються взнаки і сьогодні. Просто не сприймається для здорового глузду, що на найродючіших землях планети, в благодатний урожайний рік було вчинено масове вбивство, за різними оцінками, від 7 до 10 мільйонів людей, майже третина з яких були діти. Історики підрахували, що кількість жертв у тотальному геноциді та війні проти українського селянства, чим саме і був голодомор, перевищила загальну кількість загиблих у всіх країнах під час Першої світової війни.

Вшановуючи пам'ять жертв голодомору, кожний українець мусить відповісти на питання: чому і з якої причини таке величезне горе могло статися? З якою метою, задля чого мордувалися люди, які нікому і ні в чому не завинили? Чому так жорстоко та цілеспрямовано винищувалося саме українське селянство? Як звали тих, хто чинив масові вбивства українців?

Тому, кожен українець повинен сприймати цю велику трагедію, як своє особисте горе. Історичне відлуння голодомору має бути в серці кожного патріота.
Голодомор 1932 — 1933 рр. охопив весь Центр, Південь, Північ та Схід сучасної України. За даними вчених, найбільше постраждали від голоду теперішні Полтавська, Сумська, Харківська, Черкаська, Київська, Житомирська області. На них припадає 52,8% загиблих. Смертність на-

селення тут перевищувала середній рівень у 8-9 і більше разів. У нинішніх Вінницькій, Одеській, Дніпропетровській областях рівень смертності був вищий у 5-6 разів, у Донбасі — у 3-4 рази. Хоч карта голодомору не співпадає з адміністративно-територіальним поділом СРСР, проте вона співпадає з етнічною картою проживання українців.

Але, для херсонської влади антифашистів, ця трагедія не є її особистим горем. І проведення масових заходів щодо вшанування пам'яті мільйонів знищених голодом українців, яких вбивали комуністи на півдні України, не входять в плани кучки українофобів - перевертнів, які пройшли до влади по закритих партійних списках.

Головна задача сьогоднішніх біло-голубих та біло-червоних інтернаціоналістів, це «Боротьба з фашизмом!» Саме під таким лозунгом сьогодні в Херсоні по відношенню до херсонців, з боку міської влади, проводиться штучно створений геноцид, який вже триває багато років. Навіть з офіційної статистики населення Херсона щодоби зменшується на 15 людей, а це значить, що за рік на 5,5 тисяч херсонців стає менше. За добу населення України зменшується на 800 людей, за місяць на 25 тисяч, а за рік на 300 тисяч людей! Звісно, що саме для них, для українофобів, фашизмом є все українське. Вони як чорт ладана бояться народження потужного українського націоналістичного руху.

Наступні вибори 30 травня 2010 р. повинні привести до влади українців, які люблять Україну як

свою рідну мати. Повинні прийти ті, хто дасть рішучу відсіч паразитам — українофобам, та змусять відповісти перед нацією за кожну проливу українську сльозу.

До речі, депутат Херсонської міської ради Сергій Кириченко на сесії міської ради 29.01.2010 року, при розгляді питання №42 порядку денного «Про затвердження Міської програми культурно — масових та мистецьких заходів на 2010 рік» запропонував на заходи по висвітленню Голодомору замість 2 тис. грн. виділити 50 тисяч гривень, з метою показу відповідних документальних фільмів по херсонських телеканалах, зокрема ХОДТРК «Скіфії». Але неукраїнські депутати херсонської міської ради не підтримали проект С.Кириченка, бо для його затвердження потрібно було 39 голосів, а проголосували депутати так: 14-ЗА, тобто підтримали С.Кириченка, 12 — ПРОТИ, 10 — УТРИМАЛИСЬ. Ми мали б вам написати і прізвища депутатів, хто як голосував, але на сайті міської ради: www.city.kherson.ua в розділі «міська рада» там, де міститься рядок «пропозиція Кириченка С.О.» розміщено інше голосування (за основу), а самих результатів розподілу голосів за проект С.Кириченка НЕМАЄ!. Це зайве свідчення того, що В.Сальдо та його біло-голуба команда бояться навіть тої правди сьогоднішнього життя, що херсонці можуть дізнатися про істину тих подій, які розвиваються у стінах міської ради. Якщо вони бояться С. Кириченка, то значить він сила і правда на його боці!

Микола СТАВИЦЬКИЙ

грн. на так называемый проект реорганизации городской свалки-полигона.

«Громадский контроль» продолжает настойчиво направлять свои обращения в адрес ответственных государственных органов, но реакция на них остается такой же, какой была и в прежние годы. По всему видно, что в государстве система вла-

сти, контроля и ответственности не поменялась. И причиной мы видим, в первую очередь, то, что Верховная Рада не хочет вот уже пятый год принять Закон «Об общественном контроле» и сделать не показушной, а реальной ответственность тех чиновников, которые не хотят жить по закону и совести»
Сергей Кириченко.

Як бачите, херсонці, всі ці роки нинішня влада використовувала кожного з нас для власного збагачення. Сьогодні ж вона виносить на розгляд питання про виділення чергового куска землі для нового забруднення, а разом і власного збагачення (можна тільки уявити наскільки збільшаться для нас тарифи на вивіз сміття).

За 3,5 місяці ця ж влада балотуватиметься на чергове продовження строку своїх привладних повноважень, то можливо настав вже час для її заміни. 30 травня 2010 року у нас, херсонці, є шанс змінити своє життя на краще. Варто лише правильно зробити свій вибір - довірити владу господам цієї землі — українцям, слов'янам, християнам. Голосуйте правильно! Голосуйте за своїх!!!

Свавілля донецької влади у день героїв Крут

ЗАЯВКУ НА АКЦІЮ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ В ДОНЕЦЬКУ БУЛО ПОДАНО НЕ ВІД ОРГАНІЗАЦІЇ, ЧИ ПАРТІЇ, А ІНІЦІАТИВНОЮ ГРУПОЮ ГРОМАДЯН, ПРОТЕ ЗАХІД БУЛО ЗІРВАНО МІСЬКОЮ ВЛАДОЮ.

29 січня, від головного корпусу Донецького Національного Університету о 17:00 повинна була початися хода на честь пам'яті героїв Крут. Не зважаючи на наявність офіційної заяви та реєстрації акції, "лівоохоронні" органи міста Донецька вчинили злісне порушення законодавства, почавши затримувати патріотично налаштованих громадян, щонайменше, ще за годину до акції. Всього було затримано, мінімум, десять чоловік у різних частинах міста. Їм намагалися інкримінувати викрадення мобільних телефонів. Було вчинено тиск на усіх учасників акції. Як потім стало відомо, акція було заборонена судом, але організатори про це дізналися лише вже у Ворошилівському районному відділку, куди їх примусово доставили

люди, які назвалися робітниками міліції. Під час проведення затримання, посвідчення робітників міліції вони відмовилися пред'явити.

Як потім стало відомо, мінімум одного учасника акції побили у службовій машині, по дорозі до райвідділу. Серед затриманих був і автор цих слів.

У райвідділу, міліція, проводила обшуки, фотографувала, знімала відбитки пальців, переписала номери мобільних телефонів та без згоди власників мобілок, дивилися збережені у телефонній книжці номери мобільних телефонів інших людей та теж їх переписала. Як вони пояснили "для заповнення бази даних". Ніяких актів про затримання, протоколів обшуків, допитів і т.п. міліція не складала.

Тим часом, за переказами наших побратимів, яких не встигли затримати і які зібралися на місті збору, міліція проводила затримання усіх, кого підозрювали у можливості прийняти участь у ході, погрозували адміністративним арештом. Проте, що хода була заборонена судом, міліція повідомила не нас, а комуністів та вітренківців, які стояли з іншого боку автошляху, і які дуже зраділи цій новині. Ніхто з них не був затриманий.

Далі відбувалися просто жадливі речі: на патріотично налаштованих громадян спробували вчинити напад представники сепаратистської та антиукраїнської організації "Донецька Республіка", яким відверто сприяла міліція.

Такі відверто антиукраїнські дії можуть свідчити лише про одне: місцева влада себе відчуває абсолютно безкарною по відношенню до Основного закону України та українців. Вона є абсолютно україножерською. Українцям Донеччини не залишається більш нічого, як боротися за свої права силою. І це, у "незалежній" Україні...

Артур РОДНЯНЕНКО,
Донецьк.

Похорони загиблих під Крутами студентів (1918 р.) ЦДКФФА України ім. Г.С. Пшеничного.

Обнародованы секретные документы НКВД-КГБ о Бандере

В Ивано-Франковске представили трехтомник собраний секретных документов НКВД-КГБ под названием «Степан Бандера в документах советских органов государственной безопасности (1939-1959)» под редакцией известного историка, профессора Киевского национального университета им. Т. Шевченко Владимира Сергийчука. Сергийчук, участвуя в

презентации, отметил: «Изучая в спецхранах громадный массив документов НКВД-КГБ относительно национально-освободительного движения на территории Западной Украины в 40-50-х годах прошлого века, я узнал правду об этом движении, которую долгие годы прятали от мира бонзы коммуно-московской империи».

Он заверил, что «эту правду, запечатленную в спецдонесениях агентов НКВД-КГБ, других оперативных сводках чекистов, и до сих пор, как огня, боятся антиукраинские силы в нашем государстве и за его пределами», сообщают «Украинские новости».

«Проработанный и систематизированный, благодаря титаническому труду украинских историков и работников СБУ, в презентуемом ныне трехтомнике массив документов даст возможность многим нашим соотечественникам, и не только им, переоценить свои взгляды

на самый трагический период новейшей украинской истории», — также отметил Сергийчук.

Как сообщалось ранее, 22 января на торжествах по случаю Дня Соборности в Национальной опере Президент Украины Виктор Ющенко заявил о подлинности указа о присвоении Бандере звания Героя Украины. Данное решение вызвало неоднозначную реакцию как в Украине, так и за рубежом.

Как сообщал ForUm, 22 января Президент Виктор Ющенко присвоил звание Героя Украины лидеру Организации украинских националистов Степану Бандере.

Бандера родился 1 января 1909 года в с.Старый Угрынив Калушского района Ивано-Франковской области. Был убит агентом КГБ Богданом Сташинским в Мюнхене (Германия) 15 октября 1959 года, где и похоронен.

УКРАЇНСЬКІ НОВИНИ

Сын Ивана Демьянюка: «Отец охранял власовского генерала»

В ЭКСКЛЮЗИВНОМ ИНТЕРВЬЮ «СЕГОДНЯ», СЫН ОБВИНЯЕМОГО В УБИЙСТВЕ ПОЧТИ 30 ТЫСЯЧ ЧЕЛОВЕК, РАССКАЗАЛ О ПОДДЕЛЬНОМ АУСВАЙСЕ, О ТОМ, ПОЧЕМУ ОТЕЦ ЛЕЖА СЛУШАЕТ ВЫСТУПЛЕНИЯ В СУДЕ, ПОЧЕМУ ЕГО СПУТАЛИ С НАЦИСТСКИМ ПАЛАЧОМ ИВАНОМ ГРОЗНЫМ И ЧТО ОН ДЕЛАЛ В НЕМЕЦКОМ ПЛЕНУ.

— Есть мнение, что ваш отец настолько болен, как выглядит?

— Моему отцу — почти 90 лет, и сейчас он в ужасной физической форме. Он страдает очень серьезным заболеванием — в крови не вырабатываются красные кровяные тельца. Еще он плохо слышит, и у него тяжелая форма артрита — он практически не передвигается. Ему дают лекарства, которые должны облегчить его состояние и продлить жизнь хотя бы на три года. Но они уже не помогают. Еще когда он был в Америке, доктор говорил, что он проживет всего год и что нет лекарств от этого заболевания. Он все слабее и слабее. На прошлой неделе я с ним разговаривал полчаса по телефону. Он жаловался, что не может ходить. Плохи дела...

— Есть ли шанс, что ваш отец дожидается окончания суда и сможет его опротестовать?

— Очень мало шансов. Когда 15 лет назад его судили в Израиле, там дело рассматривали семь лет, пока доказали его невиновность. А теперь ему осталось жить меньше года, а они только начали опрашивать свидетелей обвинения. Я не знаю, дожидается ли он приговора или нет, но даже в Израиле, где его приговорили к смерти, ему дали шанс на апелляцию. Мы дошли до высшего суда, а тут не знаем, переживет ли отец суд первой инстанции, а после него должен быть второй, потом высший... Я думаю, что папа не доживет до этого. А я за него довести дело до конца не смогу, ведь в отсутствие того, кто подал апелляцию, ее не рассматривают.

Но мы надеемся, что его не засудят. Я и адвокаты нашей семьи нашли и готовы представить суду свидетельства около 20 человек, которые в свое время давали показания в Украине, Польше и Германии о пребывании в немецком плену. Все эти люди избежали смерти, повинуюсь немцам, а ведь около 3,5 млн. советских людей погибли в концлагерях. Некоторые из этих свидетелей были в лагере для военнопленных Хелм, где хоть и было больше шансов выжить, чем у узников концлагерей, но шансов сбежать не было. Они рассказывали, что убивали даже за то, что кто-то планировал побег. Так было и с моим отцом, который в Хелме тоже был военнопленным, если бы он попытался бежать. А если человек оказался у фашистов принудительно, то немцы не имеют права его судить! Мы подали в суд свидетельства, что его и били, и пытали. Он бы и сам мог обо всем этом свидетельствовать, если бы сейчас помнил. К сожалению, он не помнит, что было в прошлом месяце, а не то, что было 60 лет назад...

— Какие доказательства вины вашего отца уже прозвучали в суде?

— Адвокаты отца говорят, что не собрано достаточно доказательств против моего отца даже для того, чтобы начинать суд. Свидетели обвинения не имеют ни доказательств причастности

моего отца к какому-либо убийству — они вообще его не знают! Это либо родственники убитых в Собиборе, которые не видели, как именно погибли их близкие, либо те, кто пережил Собибор, но и они не узнают моего отца. Они говорят в целом о надзирателях, о том, что происходило в лагере, но конкретно об отце никто из них сказать ничего не может. Ни один еврей, который пережил Собибор, никогда не признавал моего отца в качестве охранника. В 1970—1980-х годах правительство США опросило тех, кто прошел Собибор. Их немного — 50—60 человек. Ни один из них тогда тоже не вспомнил моего отца. Одним из опрошенных был мужчина, работавший в украинских бараках. Он рассказал, что знал в концлагере всех выходцев из Украины, но и моего отца не признал! Против одного из свидетелей-немцев, который выступил в Мюнхене, мы имеем доказательства, что он сам убивал евреев. Но остается на свободе — В ГЕРМАНИИ С 1968 ГОДА СУЩЕСТВУЕТ АМНИСТИЯ ДЛЯ СВОИХ ГРАЖДАН, ПРИЧАСТНЫХ К ПРЕСТУПЛЕНИЯМ 1939—1945 ГОДОВ.

— Почему суд проходит именно в Германии, хотя Собибор находился на территории Польши?

— Германия хочет показать, что как государство уже может судить военных преступников, а еще сильнее Берлин хочет доказать, что это не фашисты убивали евреев, а украинцы, русские, латвийцы или еще кто-то другой. И хотя снят с себя ответственность за Холокост. Возможно, таким образом они хотят отвести от себя угрозу выплаты новых компенсаций узникам концлагерей: сейчас еврейские организации готовят бумаги, чтобы ныне остающиеся в живых узники получали пожизненные пенсии, а не разовые компенсации.

— Что же на самом деле произошло с Иваном Демьянюком, после того как он попал в плен в 1942-м?

— Он попал в Хелм, откуда в СС брали в первую очередь тех, кто знал немецкий язык (мой отец не знал). Они-то и отправлялись в концлагеря охранниками. Ни в Собиборе, ни в Трелинке мой отец не был! Его взяли во Власовскую армию, где он охранял генерала Федора Трухина — начальника штаба вооруженных сил Комитета освобождения народов России. Когда война закончилась, эти власовцы оказались в Германии — в той части, которая была

занята американцами. Тогда отец подал прошение на выезд в Америку. Никакого отношения к уничтожению евреев в концлагерях он не имел.

Аусвайс с ошибками. Главная улика против Демьянюка

Главное доказательство против него — аусвайс, где стоит как бы его фотография. Эта карточка пришла из Москвы, из архивов КГБ. У нее есть три вещи, которые указывают на подделку. На фото есть две дырки, как бы от степлера, а на карточке этих дырочек нет. Это доказывает, что снимок был взят с другого документа, скорее всего, подшитого к другому делу. Второе: в аусвайсе указан рост отца на 7 см ниже, чем на самом деле. Третье — подпись Демьянюка на этой карточке. Ни один эксперт, который видел ее, не признал, что это подпись моего отца. Известный в США эксперт Джулиан Грейт свидетельствовал в Израиле, что это не подпись папы и что он писал совсем по-другому некоторые буквы. Это доказывает, что аусвайс не его. Теперь вопрос, кому он принадлежал и зачем было его так подделывать? (кроме того, на аусвайсе с ошибкой указано село Демьянюка и не та область — Закарпатская вместо Винницкой. — Авт.).

— Как же получилось, что ваш отец обвиняют в преступлении Ивана Грозного?

— Фотографию моего отца показывали и тем, кто пережил Трелинку. И там нашелся человек, который заявил, что это был Иван Грозный. Поэтому началось все это дело, суд в Израиле... А еще от правительства США мы получили бумаги, которые пришли из Украины в Москву и были составлены отделом КГБ, разыскивавшим военных преступников. Опросив людей, сотрудники КГБ запротоколировали, что Иван Андреевич Демьянюк (а отчество моего отца Николаевич!) был охранником в Собиборе, в Люблине и во Львове. И этот протокол КГБ — единственное доказательство, но против некоего Ивана Андреевича (это полностью совпадает со словами жителей села Дубовые Махаринцы (Винницкая область), что у них было два Ивана Демьянюка, и именно Андреевич служил нацистам. — Авт.). До сегодняшнего дня никаких других документов, доказывающих службу Демьянюка в концлагерях, ни в архивах Москвы, ни в архивах Украины мы не нашли.

— Почему Ивана Николаевича лишили гражданства США?

— Он солгал, когда хотел эмигрировать в Америку. Но ведь после войны тысячи освобожденных украинцев скрывали правду, чтобы их не вывели в СССР. Если бы он написал, что был власовцем, то ему бы точно не дали американское гражданство. Теперь ему некуда возвращаться. По решению властей США, он не имеет права вернуться. Если мы выиграем, и отец доживет до этого, будем обращаться в суд, чтобы его вернуть в США, откуда его не экстрадировали, а депортировали. А это ошибка, ведь так делают, когда из страны высылают домой. Но Украина сказала: «Мы не хотим иметь этого парня», — хотя под Харьковом живут родители моей мамы, и он бы мог отправиться туда... Остается еще Польша, где находились Трелинка и Собибор, и которая имеет право судить охранников этих концлагерей. Польша уже провела расследование против Демьянюка, и дело закрыли за недостатком улик.

Ирина КОВАЛЬЧУК

